

Kitab Daniel - Saratus Genep Puluh Tilu

Ngungkab Ramalan: Ngalanglang Pasal Sawelas tina Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Ayeuna urang rék ngamimitian neraskeun ngaliwatan pasal sabelas tina Daniel.

Kitu deui, dina taun kahiji pamaréntahan Darius urang Madai, enya kuring sorangan, nangtung pikeun negeskeun jeung nguatkeun anjeunna. Jeung ayeuna ku kuring baris dipintonkeun ka anjeun bebeneran. Tingal, bakal aya deui tilu raja nu nangtung di Pérsia; jeung nu kaopat bakal jauh leuwih beunghar ti maranéhna sakabéhna; jeung ku kakawasaanana lantaran kabeungharanana anjeunna bakal ngagerakkeun sakabéh jalma ngalawan karajaan Grésia. Jeung hiji raja anu gagah perkasa bakal nangtung, anu bakal maréntah kalayan kakawasaan anu agung, sarta ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan. Jeung nalika anjeunna geus nangtung, karajaanana bakal pegat, sarta bakal dibagikeun ka opat penjuru langit; lain ka turunanana, jeung lain nurutkeun kakawasaan anu dipakéna pikeun maréntah: sabab karajaanana bakal dicabut, enya pikeun nu lian salian ti maranéhna. Daniel 11:1–4.

Jibril ngawitan ku ngawartosan ka Daniel yén anjeunna ogé damel babarengan jeung Darius dina taun kahijina, nyaéta taun nalika kaponakan Darius, jéndralna, ngarebut Babul sarta maéhan Belsyazar. Daniel keur nampi ieu tetenjoan dina taun katilu pamaréntahan Koresy, nurutkeun ayat kahiji dina pasal sapuluh, ku kituna Jibril nandaan duanana, Darius jeung Koresy, minangka lambang anu ngawakilan “waktu ahir.” Belsyazar jeung Babul direbut ku Kakaisaran Média-Pérsia dina taun 538 SM.

“Kores ngepung Babul, anu ku anjeunna direbut ku siasat dina taun 538 SM, sarta ku pupusna Belsyazar, anu dipaéhan ku urang Pérsia, karajaan Babul eureun aya.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Dina taun 538 SM, Daniel nyatet pasal kasalapan.

“Wahyu anu kacatet dina pasal saméméhna [pasal dalapan] dipasihkeun dina taun katilu Belsyazar, 538 SM. Dina taun anu sarua, anu ogé mangrupa taun kahiji Darius, kajadian-kajadian anu dicaritakeun dina pasal ieu [pasal salapan] lumangsung.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Taun kahiji Darius, nyaéta taun katilu sarta panungtungan Belsyasar, dina taun 538 SM, Gusti ngahukum nagri urang Kasdim, sarta ngajadikeun éta taringgal.

Jeung ieu sakuliah tanah bakal jadi karuksakan jeung kaayaan anu matak héran; sarta bangsa-bangsa ieu bakal ngawula ka raja Babul salila tujuh puluh taun. Jeung bakal kajadian, sanggeus tujuh puluh taun eta réngsé, yén Kami bakal ngahukum raja Babul jeung bangsa éta, saur PANGERAN, ku sabab kajahatan maranéhna, kitu deui tanah urang Kasdim, sarta bakal ngajadikeun éta jadi karuksakan anu langgeng. Yeremia 25:11, 12.

Dina ayat ka sapuluh, Gusti ngagunakeun kecap “sanggeus,” nalika Anjeunna neraskeun kana hukuman Babul. “Sanggeus” Babul dijadikeun tumpur, Gusti bakal ngalaksanakeun padamelan-Na anu hade pikeun umat Allah.

Sabab kieu timbalan PANGERAN: Sanggeus genep puluh sapuluh taun kacumponan di Babul, Kami bakal nganjang ka maraneh, sarta ngalaksanakeun pangandika Kami anu hade ka maraneh, ku mulangkeun maraneh ka ieu tempat. Yeremia 25:10.

Panawanan salila tujuh puluh taun dimimitian dina taun 606 SM.

“Ngamimitian tujuh puluh taun dina 606 SM, Daniel ngartos yén éta ayeuna geus ngadeukeutan ka tungtungna.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 205.

Pangbuangan salila tujuh puluh taun dimimitian dina taun 606 SM, sarta réngsé dina taun 536 SM, nyaéta dua taun sanggeus pupusna Belsyasar jeung karuksakan Babul dina taun 538 SM. Eta téh taun katilu Kores. Jibril netepkeun nubuat Walungan Hidékel dina taun katilu Kores, sarta ngamimitian carita dina pasal sabelas ku nyebut taun kahiji Darius, sarta ku kitu anjeunna keur ngaidentifikasi dua taun anu tangtu. Taun 538 SM jeung 536 SM duanana mangrupa waktu anu geus ditangtukeun: taun 538 SM nyaéta waktu anu geus ditangtukeun pikeun nubuat tujuh puluh taun ngahontal tungtungna, sarta taun 536 SM nyaéta waktu nubuat anu geus ditangtukeun nalika “sanggeus” taun 538 SM, PANGERAN bakal ngalaksanakeun karya-Na anu hade pikeun umat-Na.

538 SM jeung 536 SM, duanana téh mangsa anu geus ditangtukeun, sarta duanana diwakilan ku dua tokoh sajarah; anu hiji nyaéta raja kahiji Média, jeung anu kadua raja kahiji Pérsia. Ahir tina tujuh puluh taun Israél lahiriah ditawan di Babul lahiriah, ngagambarkeun sarébu dua ratus genep puluh taun Israél rohaniah ditawan di Babul rohaniah, ti taun 538 M nepi ka 1798. Taun 1798 mangrupikeun hiji “mangsa anu geus ditangtukeun”, sarta satuluyna mangsa anu sacara nubuatan diidentifikasikeun minangka “waktu ahir” mimiti lumangsung. 538 SM jeung 536 SM, anu diwakilan minangka “mangsa anu geus ditangtukeun”, ogé nandaan awal hiji mangsa anu diwakilan minangka “waktu ahir”.

“Garéja Allah di bumi sajatina aya dina panangkaran salila mangsa panjang panyiksa anu teu kendat-kendat ieu, sakumaha enya-enyana urang Israil kungsi ditawan di Babul salila mangsa pangbuangan.” *Prophets and Kings*, 714.

Sakabéh nubuat leuwih husus nujul ka poé-poé panungtungan tibatan ka poé-poé nalika éta mimiti kaeusi; ku kituna 538 SM jeung raja Darius, babarengan jeung 536 SM jeung raja Koresy, ngawakilan “mangsa ahir” dina taun 1989, sarta dua raja éta ngalambangkeun Présidén Reagan jeung Présidén Bush nu kahiji. Taun 538 SM jeung 536 SM ngawakilan hiji tanda patokan anu kaeusi ku cara duanana tanggal dipikaharti minangka ngawakilan hiji tanda patokan anu sarua. Tanda patokan tina “mangsa ahir” téh diwangun ku dua lambang, sarta sakapeung, saperti dina hal Reagan jeung Bush nu kahiji, duanana lambang éta kaeusi dina taun anu sarua. Tapi éta téh iwal tina aturan, sabab tanda patokan tina “mangsa ahir” dina jaman Musa nyaéta kalahiran Harun jeung Musa, anu dipisahkeun ku tilu taun. Dina sajarah Kristus, éta téh kalahiran Yohanes Pambaptis jeung Kristus anu dipisahkeun ku genep bulan.

Kalayan “wanci ahir,” dina sajarah antikristus éta nyaéta taun 1798 jeung 1799. Révolusi Perancis téh hiji poko nubuat, sarta éta mimiti dina 1789, tuluy lumangsung sapuluh taun nepi ka réngsé dina 1799, dina waktuna anu geus ditangtukeun, sakumaha 1798 ogé mangrupikeun waktu anu geus ditangtukeun. Duanana babarengan nandaan tatu nu mawa pati anu dipasihkeun ka sato galak, sarta ogé ka awewe anu nunggang kana éta sato galak jeung maréntah di luhurna. Darius nyaéta raja anu ngéléhkeun musuhna ku ngasupkeun pasukanna ngaliwatan “témbok”, sarta anjeunna ngalambangkeun Reagan, anu ngéléhkeun musuhna ku ngaruntuhkeun témbok tina “curtain beusi.” Kores ngagambarkeun Bush nu kahiji, sabab Kores dipikawanoh minangka Kores Agung, jeung George Bush nu kahiji nyaéta Bush nu leuwih agung, sedengkeun Bush nu pamungkas nyaéta Bush nu leuwih alit.

Ku sabab éta dua raja ieu jeung dua tanggal anu dilambangkeun ku maranéhna sabenerna mangrupikeun hiji lambang. Nu hiji nandaan tujuh puluh taun nalika Babul bakal maréntah. Mangsa tujuh puluh taun éta ngahontal waktu anu geus ditangtukeun dina taun 538 SM sarta dilambangkeun ku Darius. Rengse-na pangbuangan salila tujuh puluh taun ngahontal waktu anu geus ditangtukeun dina taun 536 SM sarta dilambangkeun ku Kores. Duanana babarengan ngalambangkeun “waktu ahir,” nalika cahaya nubuat kudu dibuka segelna. Dina taun 1798 malaikat kahiji tina Wahyu opat welas sumping ka “waktu ahir,” sarta Sadérék White nyebutkeun yén malaikat éta “teu sanés ti hiji pribadi, nyaéta Yesus Kristus.”

Dina taun katilu pamaréntahan Kores, Mikail, pangeran pikeun umat Allah, jeung malaikat agung pikeun para malaikat, turun pikeun papacangan jeung Kores sarta netepkeun cahaya anu bakal nungtun Kores pikeun ngucapkeun nu kahiji tina tilu parentah anu bakal ngidinan umat Allah mulang ka Yerusalem, sarta ngawangun deui kota, tempat suci, jeung jalan-jalan katut témbok-témbokna. Eta pagawéan jadi lambang tina pagawéan malaikat kahiji jeung kadua, anu mimiti dina “waktu ahir” taun 1798.

Turunna Mikail dina mangsa ahir dina jaman Darius jeung Kores, ngawakilan datangna malaikat kahiji dina taun 1798, sarta babarengan éta nandaan datangna malaikat anu sarua, dina “mangsa ahir,” dina taun 1989. Taun 1989 ngamimitian mangsa “mangsa ahir,” sarta éta ogé mangrupa waktu anu geus ditangtukeun. Waktu anu geus ditangtukeun nandakeun pungkasan hiji kurun waktu nubuat. Pemberontakan taun 1863, dina “Kadesh” anu kahiji pikeun Israil rohani modéren, mangrupa awal hiji kurun waktu saratus dua puluh genep taun anu réngsé dina “waktu anu ditangtukeun” dina taun 1989. Saratus dua puluh genep téh mangrupa perpuluhan, atawa sapersapuluh, tina sarébu dua ratus genep puluh, sarta dina ahir sarébu dua ratus genep puluh taun dina 1798, gerakan malaikat kahiji sumping kana sajarah. Dina ahir saratus dua puluh genep taun, dina 1989, gerakan malaikat katilu sumping kana sajarah.

Dina ayat kahiji tina Daniel pasal sabelas, Jabrail kalayan ati-ati jeung taliti netelakeun yén sajarah anu dilambangkeun éta dimimitian ku Kores, dina waktu ahir taun 1989. Kores Agung di dinya ngawakilan Bush nu leuwih agung, anu bakal diteruskeun ku tilu raja, tuluy ku raja kaopat anu bakal jauh leuwih beunghar ti maranéhna sadayana. Ku kituna, raja beunghar anu kaopat, anu ngagerakkeun sakumna Grecia, nyaéta présidén kagenep ti saprak 1989.

Dina kajadian-kajadian dina pasal sapuluh, Daniél digambarkeun keur milu prihatin, sarta dina pangalaman prihatinna éta anjeunna dirobah jadi sarupa jeung gambar Kristus, waktu anjeunna nenjo éta visi. Mangsa dua puluh hiji poé pikeun milu prihatin téh ngagambarkeun hiji mangsa pati anu dipungkas ku kabangkitan. Dina pasal sapuluh, Mikail geus lungsur ti sawarga, sarta dina Yudas tujuh, nalika Anjeunna lungsur, Anjeunna ngahirupkeun deui Musa. Dina Wahyu pasal sabelas Musa (jeung Élia) geus dipaéhan, sarta paéh di jalan salila tilu satengah poé simbolis. Tuluy Musa, (babarengan jeung Élia) dihirupkeun deui ku “sora anu agung”.

Sanggeus tilu poé satengah, Roh kahirupan ti Allah asup ka maranehna, tuluy maranehna nangtung dina sukuna; sarta kasieun anu kacida gedéna narajang ka jalma-jalma anu ningali maranehna. Jeung maranehna ngadéngé sora anu agung ti sawarga, nyarios ka maranehna, “Naék ka dieu.” Tuluy maranehna naék ka sawarga dina hiji mega; sarta musuh-musuhna nenjo maranehna. Wahyu 11:11, 12.

“sora anu agung” anu ngahudangkeun deui hirup téh nyaéta sora panghulu malaikat, sarta panghulu malaikat éta téh Mikail.

Sabab Gusti sorangan bakal lungsur ti sawarga kalayan sora pangersa, kalayan sora malaikat agung, jeung kalayan tarompét Allah; sarta jalma-jalma paéh anu aya dina Kristus bakal hudang heula. 1 Tesalonika 4:16.

Sajarah nalika Musa jeung Élia dipaéhan sarta dihudangkeun deui téh nyaéta sajarah pamasangan meterai ka saratus opat puluh opat rebu. Sajarah éta dimimitian dina tanggal 11 Séptémber 2001 ku “sora kahiji” ti malaikat dina Wahyu dalapan welas, anu ku Sister White dipastikeun datangna nalika gedong-gedong badag di Kota New York diruntuhkeun. “Sora kadua” dina Wahyu pasal dalapan welas dibunyikeun dina hukum Minggu anu geura datang, nalika domba-domba Allah anu séjén dipanggil kaluar ti Babul. Dina sajarah éta, nyaéta sajarah pamasangan meterai, Daniél digambarkeun keur dirobah kana citra Kristus ku cara neutep titingalian “marah”, anu mangrupa wangun feminin tina titingalian “march”. Éta téh titingalian “kausatif”, anu “ngabalukarkeun” citra anu ditempo téh dihasilkeun deui dina diri jalma-jalma anu neutep éta.

Éta sajarah ngeunaan panyegelan, jeung ngeunaan robahna Daniel dina pasal sapuluh, ngawengku turunna Mikail nalika Anjeunna ngahudangkeun deui jeung ngarobah jalma-jalma anu dilambangkeun ku Musa, Élias, jeung Daniel. Anjeunna ngalaksanakeun kabangkitan éta ku “sora gedé” malaikat agung, ku kituna nyayagikeun “sora” katilu, di tengah-tengah sora kahiji jeung sora panungtung, anu duanana sarua, sabab duanana téh sora tina Wahyu pasal dalapan welas. Sora anu di tengah, nyaéta tempat pemberontakan dilambangkeun, sabab nalika Mikail ngahudangkeun deui Musa, Anjeunna henteu ngabantah Iblis, sanajan Iblis, pangarang pemberontakan, aya di dinya pikeun ngalawan.

Nanging Mikaél, panghulu malaikat, waktu papadu perkara jeung Iblis ngeunaan layon Musa, henteu wani ngalontarkeun tuduhan anu nyacat ka anjeunna, tapi ngucap, “Mugia Gusti ngahukum anjeun.” Yudas 7.

Mimiti mangsa panyegelan anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, sarta réngsé dina hukum Minggu nu enggal sumping, ditandaan ku tandatangan “Kaleresan,” sabab di tengah-tengah éta

mangsa, dina Juli 2023, sora agung ti malaikat pangagung mimiti ngalaksanakeun pagawéan ngahudangkeun anu maot dina Kristus, anu milih ngadangu sora-Na anu di tengah. Catet yén 2023 téh datang dua puluh dua taun sanggeus 2001, sarta dua puluh dua téh saparapat sapuluh tina dua ratus dua puluh, anu mangrupikeun lambang tina patalina antara Ketuhanan jeung kamanusaan, sarta ogé mangrupikeun lambang pamulihan.

Dina bulan Juli 2023, malaikat nu kawasa, anu taya lian ti pribadi Yesus Kristus, sarta anu teh Kaleresan, anu oge Michael, sarta anu teh Alfa jeung Omega, turun bari mawa hiji amanat dina panangan-Na. Kitab leutik dina panangan-Na teh nya eta bagian tina Kitab Daniel anu geus disegel nepi ka poé-poé panungtungan.

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepung jeung mungkas. Di dieu aya pelengkap tina kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat; nu hiji deui mangrupa wahyu. Kitab anu disegel téh lain Wahyu, tapi éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé pamungkas. Malaikat maréntah, ‘Tapi maneh, eh Daniel, pageuhkeun kecap-kecap éta, jeung segel kitab éta, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 585.

Bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan téh nyaéta pasalABELAS. Ieu téh genep ayat panungtungan dina pasalABELAS, tapi leuwih hususna nyaéta sajarah-sajarah anu kapanggih dina éta pasal anu diulang deui dina genep ayat panungtungan éta.

“Urang teu boga waktu pikeun disia-siakeun. Mangsa kasusah aya di hareupeun urang. Dunya keur kagugah ku roh perang. Moal lila deui, kajadian-kajadian kasusah anu geus diucapkeun dina nubuat bakal lumangsung. Nubuat dina Daniel pasal kasabelas geus ampir ngahontal kasampurnaan panglengkepna. Loba tina sajarah anu geus kajadian dina minuhan nubuat ieu bakal kajadian deui.” Manuscript Releases, number 13, 394.

Ayat genep belas tina Daniel pasalABELAS ngagambarkeun hiji sajarah anu diulang deui dina ayat opat puluh hiji, sabab dina éta ayat raja ti kalér nangtung di tanah kamulyaan. Sajarah dina ayat genep belas nandakeun waktu jenderal Romawi, Pompey, mawa Yuda jeung Yerusalem kana panawanan.

Tapi jalma anu datang ngalawan anjeunna bakal ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan, sarta moal aya anu sanggup nangtung di hareupeunana; jeung anjeunna bakal nangtung di tanah anu mulya, anu ku leungeunna bakal dibinasakeun. Daniel 11:16.

Kami bermaksud ngagunakeun ayat ieu minangka pangjangkar pikeun panimbang urang kana ayat-ayat anu miheulaan éta ayat, ku kituna pamahaman ieu baris diteundeun heula. Kami boga maksud pikeun nembongkeun yén sajarah anu nuturkeun sanggeus peupeusna karajaan Aleksander Agung dina ayat katilu jeung kaopat dimimitian dina taun 1989, tuluy nandaan Perang Ukraina anu ayeuna, kameunangan Putin ngalawan kakuatan-kakuatan Kulon, sarta elehna Putin saterusna, anu ngantarkeun kana ayat genep belas.

“Sanajan Mesir teu sanggup nangtung ngalawan Antiokhus, raja ti kalér, Antiokhus ogé teu sanggup nangtung ngalawan urang Romawi, anu ayeuna datang nyerang anjeunna. Teu aya deui karajaan-karajaan anu mampuh nahan kakawasaan anu keur naék ieu. Siria ditaklukkeun,

tuluy diasupkeun kana kakaisaran Romawi, nalika Pompey, taun 65 SM, nyabut Antiokhus Asiaticus tina milik-milikna, sarta ngurangan Siria jadi hiji propinsi Romawi.

“Kawasa anu sarua ogé kudu ngadeg di Tanah Suci, sarta ngalalap éta. Roma jadi aya pakaitna jeung umat Allah, nyaéta bangsa Yahudi, ku jalan persekutuan, dina taun 161 SM, ti mana tanggal éta anjeunna nyekel tempat anu pinunjul dina kalénder nubuat. Sanajan kitu, éta can meunang kakawasaan yurisdiksi kana Yudea ku panaklukan anu saéstuna nepi ka taun 63 SM; sarta harita kajadianana kieu.”

“Waktu Pompey mulih sanggeus tina pangumbarana ngalawan Mithridates, raja Pontus, aya dua panyinghareup, nyaéta Hyrcanus jeung Aristobulus, keur silih perebutkeun makuta Yudea. Perkarana dibawa ka hareupeun Pompey, anu teu lila tuluy ngararasaan kateuadilan dina panungtutan Aristobulus, tapi anjeunna hayang nunda heula putusan dina perkara éta nepi ka sanggeus pangumbarana ka Arabia anu geus lila dipikahayangna, bari jangji yén sanggeus éta anjeunna baris mulang, sarta ngabéréskeun urusan maranéhna sakumaha anu katémbong adil jeung merenah. Aristobulus, sanggeus ngartikeun rasa hate Pompey anu sabenerna, buru-buru balik ka Yudea, nyenjataan rahayatna, sarta nyiapkeun pertahanan anu pageuh, kalayan tékad, dina sagala résiko, pikeun nahan makuta éta, anu ku anjeunna geus katingali bakal diputuskeun ka nu séjén. Pompey pageuh nuturkeun nu ngalungsur. Waktu anjeunna ngadeukeutan Yerusalem, Aristobulus, mimiti ngarasa kuciwa kana lampahna, kaluar nepungan anjeunna, sarta narékahan pikeun ngabadamikeun perkara ku jangji pasrah sapinuhna jeung jumlah duit anu gedé. Pompey, narima tawaran éta, ngutus Gabinius, mingpin sakelompok prajurit, pikeun narima duit éta. Tapi nalika éta létnan jéndral nepi ka Yerusalem, anjeunna manggihan gapura-gapura katutup pikeun anjeunna, sarta dibéjaan ti luhur témbok yén kota éta moal nangtung kana pasatujuan éta.”

“Pompey, supaya ulah katipu ku cara kieu tanpa hukuman, nahan Aristobulus, anu ku anjeunna geus dipiara tetep deukeut anjeunna, dina ranté, tuluy langsung maju narajang Yerusalem kalayan sakumna tentarana. Golongan nu ngadukung Aristobulus hayang mertahankeun éta tempat; ari nu ngadukung Hyrcanus, hayang muka gapura. Anu panungtung, ku sabab jumlahna leuwih loba sarta meunang pangaruh, ngajadikeun Pompey dibéré jalan asup kalawan bébas ka kota. Ku kituna para pangikut Aristobulus mundur ka gunung Bait Allah, lantaran geus pageuh tékadna pikeun mertahankeun éta tempat sakumaha pageuh tékad Pompey pikeun nalukkeunana. Dina ahir tilu bulan, dina témbok dijieun lolongkrang anu cekap pikeun hiji panarajangan, sarta éta tempat direbut ku seukeutna pedang. Dina pembantaian anu pikapikasiauneun anu tuluy lumangsung, dua belas rébu jelema dipaéhan. Éta hiji tetempoan anu ngageremkeun hate, ceuk sajarawan, ningali para imam, anu dina waktu éta keur ngalaksanakeun pangbakti ilahi, kalawan leungeun anu tenang jeung maksud anu teu goyah, nuluykeun pagawéan maranéhna saperti biasa, saolah-olah henteu sadar kana kaributan liar éta, sanajan di sakuriling maranéhna rencangan maranéhna dipasrahkeun kana pambantaian, sarta sanajan mindeng getih maranéhna sorangan campur jeung getih kurban-kurban maranéhna.”

“Sanggeus ngeureunkeun perang, Pompey ngaruntuhkeun tembok-tembok Yerusalem, mindahkeun sababaraha kota tina kakawasaan Yudea kana kakawasaan Siria, sarta nerapkeun

upeti ka urang Yahudi. Ku kituna, pikeun kahiji kalina, Yerusalem ku panaklukan diasupkeun kana leungeun kakawasaan anu bakal nyekel “tanah anu mulya” dina genggeman beusina nepi ka éta kakawasaan tuntas ngancurkeunana.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259, 260.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel urang salajengna.

Kanyataan yén euweuh pasulayan atawa kagelisahan di antara umat Allah ulah dianggap minangka bukti anu mutlak yén maranéhna keur pageuh nyekel kana ajaran anu bener. Aya alesan pikeun sieun yén maranéhna bisa jadi henteu écés ngabédakeun antara bebeneran jeung kasalahan. Lamun euweuh pananya anyar anu timbul ku panyungsi kana Kitab Suci, lamun euweuh bédana pamadegan anu bakal ngagerakkeun jalma-jalma pikeun nalungtik Alkitab ku sorangan sangkan yakin yén maranéhna boga bebeneran, mangka bakal loba, ayeuna saperti dina jaman baheula, anu bakal nyekel pageuh kana tradisi sarta nyembah kana anu maranéhna sorangan henteu terang.

“Kuring geus dipintonkeun yén loba jalma anu ngaku miboga pangaweruh ngeunaan bebeneran kiwari, sabenerna henteu nyaho naon anu maranéhna percanten. Maranéhna henteu ngartos kana bukti-bukti iman maranéhna. Maranéhna henteu miboga pangajén anu leres kana pagawean pikeun mangsa ayeuna. Nalika mangsa cocoba bakal datang, aya jalma-jalma anu ayeuna keur ngawawar ka batur, anu bakal manggihan, waktu nalungtik pendirian-pendirian anu dicekel ku maranéhna, yén aya loba hal anu ku maranéhna teu bisa dipasih alesan anu nyugemakeun. Nepi ka diuji ku cara kitu, maranéhna henteu nyaho sabaraha gedéna kabodohan maranéhna. Jeung aya loba di jero gareja anu nganggap geus pasti yén maranéhna ngartos naon anu dipercanten; tapi, nepi ka timbul pasaliaan, maranéhna henteu nyaho kalemahan dirina sorangan. Nalika dipisahkeun ti jalma-jalma anu saiman jeung dipaksa nangtung sorangan, nyorangan, pikeun ngajelaskeun kayakinan maranéhna, maranéhna bakal reuwas ningali sabaraha rancu pamadegan maranéhna ngeunaan naon anu ku maranéhna geus ditarima minangka bebeneran. Tangtu pisan yén geus aya di antara urang hiji panyimpangan ti Allah anu hirup sarta hiji péngkolan ka manusa, ku nempatkeun hikmat manusa ngagantikeun hikmat ilahi.

“Allah baris ngahudangkeun umat-Na; lamun cara-cara séjén gagal, ajaran sesat bakal asup ka antara maranéhna, anu bakal ngayak maranéhna, misahkeun sekam tina gandum. Gusti ngagero ka sakumna anu percaya kana firman-Na supaya hudang tina sare. Cahaya anu mulya geus sumping, anu merenah pikeun mangsa ieu. Ieu teh kayaktian Alkitab, anu nembongkeun bahaya-bahaya anu geus caket pisan ka urang. Cahaya ieu kuduna ngagerakkeun urang kana nalungtik Kitab Suci kalayan rajin sarta mariksa kalawan pisan taliti kana pamadegan-pamadegan anu dicekel ku urang. Allah kersa supaya sagala rupa sisi jeung ajén-ajén kayaktian ditalungtik sacara tuntas tur kalawan pengkuh, dibarengan ku doa jeung puasa. Nu percaya ulah cicing dina sangkaan-sangkaan jeung pamanggih anu samar ngeunaan naon anu jadi kayaktian. Iman maranéhna kudu pageuh ngadeg dina firman Allah, sangkan nalika mangsa pangnyoba datang sarta maranéhna dibawa ka hareupeun pasamoan-pasamoan pikeun méré jawaban ngeunaan imanna, maranéhna bisa méré alesan ngeunaan pangharepan anu aya dina dirina, kalayan lemah lembut jeung sieun.

“Ngagerakkeun, ngagerakkeun, ngagerakkeun. Jejer-jejer anu urang pidangkeun ka dunya kudu jadi kanyataan anu hirup pikeun urang. Penting pisan yén dina mertahankeun doktrin-doktrin anu urang anggap minangka pasal-pasal iman anu dasariah, urang ulah nepi ka ngidinan diri sorangan ngagunakeun alesan-alesan anu henteu satemenna pageuh. Eta bisa waé mangpaat pikeun ngabungkem jalma anu nentang, tapi henteu ngamulyakeun kayaktian. Urang kudu nampilkeun alesan-alesan anu pageuh, anu lain ngan ukur bakal ngabungkem lawan-lawan urang, tapi ogé bakal tahan kana pamariksaan anu pangraketna jeung anu pangtelesna. Di antara jalma-jalma anu geus ngalatih dirina sorangan salaku juru-debat aya bahaya anu gedé yén maranéhna moal nanganan firman Allah kalawan adil. Dina nyanghareupan jalma anu nentang, kudu jadi tarékah anu satemenna pikeun urang nampilkeun jejer-jejer ku cara anu sanggup ngahudangkeun kayakinan dina pikiranna, lain ngan saukur néangan pikeun mere kapercayaan ka jalma anu geus percaya.”

“Naon waé kamajuan intelektual manusa, ulah sakedapan ogé manéhna nganggap yén teu aya perluna nalungtik Kitab Suci sacara jero tur terus-terusan pikeun meunangkeun cahaya anu leuwih gedé. Salaku hiji umat, urang masing-masing dipanggil pikeun jadi palajar nubuat. Urang kudu waspada kalayan kasungguhan sangkan urang tiasa ngabédakeun unggal sinar cahaya anu ku Allah bakal dipidangkeun ka urang. Urang kudu nangkep kilatan-kilatan munggaran tina bebeneran; sarta ngaliwatan pangajaran anu dipapag ku doa, cahaya anu leuwih écés tiasa kahontal, anu tiasa dibawa ka hareupeun batur.

“Lamun umat Allah keur ngarasa tengtrem jeung wareg ku pencerahan maranéhna anu ayeuna, urang bisa mastikeun yén Mantenna moal maparin kahadean ka maranéhna. Mantenna ngersakeun supaya maranéhna salawasna maju terus pikeun narima cahaya anu beuki nambahan jeung terus-terusan nambahan, anu keur nyaangan maranéhna. Sikep gereja ayeuna henteu matak merenah ka Allah. Geus asup hiji rasa percaya ka diri sorangan anu ngabalukarkeun maranéhna ngarasa henteu perelu kana bebeneran anu leuwih loba jeung cahaya anu leuwih gedé. Urang hirup dina hiji mangsa nalika Iblis keur digawe di sisi katuhu jeung di sisi kénca, di hareupeun jeung di tukangeun urang; tapi sanajan kitu, salaku hiji umat urang keur saré. Allah ngersakeun supaya aya hiji sora kadéngé, ngagerakkeun umat-Na kana lampah.” Testimonies, jilid 5, 707, 708.